

ПРОФЕСОРЪ БЛОБСКИ И ЧОВЪКЪТЪ ОТЪ ЛУНАТА

Професоръ Блобски бѣше много известенъ ученъ. Той дълги години се занимаваше съ изучаването на бръмбаритѣ, като всѣки тѣхенъ видъ дълго разглеждаше подъ микроскопа, докато го изучи и до най-малкитѣ подробности. Той сѣщо така събираше разни дребни нѣща, които изваряваше въ своитѣ епруветки, после си отбелязваше по нѣщо на нѣкое кѣсче хартия. Неговата кѣща, въ която той живееше самъ-самичкѣ, бѣше

изпълнена съ различни кѣсове хартии, върху които имаше разни сборове, бележки и всевъзможни дракулки, които само той си разбираше.

Една нощъ професорътъ остана да работи до късно върху сложни изчисления за броя на звездитѣ. Той дълго време записваше и пресмѣташе, докато цѣлата маса и всичко около нея се изпълни съ листове, безъ да може да получи нѣкакъвъ задоволителенъ отговоръ.

Уморенъ и измѣченъ, той се изправи до прозореца, за да погледне малко чистѣ въздухъ. И отново се загледа въ безбройнитѣ звезди, броятъ на които все още не можеше да изчисли. Докато стоеше така замисленъ и отчаянъ до прозореца, професорътъ бѣше изненаданъ отъ внезапния смѣхъ, който се разнесе въ нощта. Кой се смѣеше?... Това бѣше Човѣкътъ отъ луната. Да! Професорътъ не се излъга. Дори безъ очила той забеляза усмивката върху лицето на Човѣка отъ луната. Човѣкътъ отъ луната го гледаше и му се смѣеше съ широко разтворени уста.

— Какъ се осмѣлявашъ, драги господине, да ми се присмивашъ! Знаешъ ли, че азъ съмъ най-прочутиятъ и уважаванъ ученъ? Знаешъ ли, че азъ съмъ изучилъ звездитѣ и луната, а за тебе не съмъ писалъ още нищо? Но ако напиша за тебе нѣщо лошо!...

— Не се сърди, — отвърна Човѣкътъ отъ луната, — защото ставашъ смѣшенъ! Какво значение има за мене това, че хората отъ земята изпис-

ватъ купища листове, за да пишатъ за звездитѣ?

— Ти не разбирашъ, драги господинчо, колко важни сѣ моитѣ изчисления за звездитѣ! После, азъ съмъ изучилъ бръмбаритѣ, както никой другъ ученъ до сега, и зная всички тѣхни навици и обичаи, зная дори кѣде прекарватъ зимата. Чувалъ ли си ти за професоръ Блобски и чѣлъ ли си моитѣ научни трудове?

— Не съмъ чѣлъ нищо отъ това, което си писалъ, — отвърна Човѣкътъ отъ луната, — пѣкъ и не вѣрвамъ да има нѣкой, който да се интересува отъ тия нѣща. По-хубаво ще бѣде да знаешъ кѣде растатъ първитѣ пролѣтни иглики, а така сѣщо кога цвѣтатъ сѣ най-много посещавани отъ пчелитѣ и пеперудитѣ, които кацатъ върху тѣхъ, какъ трошицитѣ хлѣбъ могатъ да нахранятъ гладнитѣ врабчета презъ зимата, отколкото да се занимавашъ съ тѣзи глупави нѣща около бръмбаритѣ.

— Какво? — разсърди се професорътъ. — Ти се осмѣлявашъ да ми давашъ съвети какво трѣбва да правя?

— Можешъ ли да разпознавашъ птицитѣ по тѣхното чуруликане?

— Не. Но това...

— Можешъ ли да измислишъ нѣкоя интересна игра за децата?

— Но азъ никога не съмъ се занимавалъ съ деца...

— Да, драги професоре, ти дори не си помислилъ за тѣхъ. Ако азъ бѣхъ толкова уменъ и ученъ, колкото си ти, бихъ се опиталъ да науча нѣщо за тия работи. Не мислишъ ли,

че това ще те направи пощастливъ и по-радостенъ?

— Да, — отвърна професорътъ. — Мисля, че си доста правъ, Човѣче отъ луната, като ми казвашъ всичко това. Благодаря ти много.

ЗВЪНЪ

Лѣтото далече
кратко отлетѣ, —
звѣнъ зове те вече,
мамино дете!

Ставай и съ торбичка
на школо иди,
като ранна птичка
пъргаво бѣди!

И люби сърдечно
тоя раненъ звѣнъ,
който буди вѣчно
хората отъ сънъ!

Трезво и разумно
тамъ стани ми ти,
книги сладководни
все чети, чети!

Стрѣменъ пѣтъ те чака,
работи, учи —
книгитѣ сѣ въ мрака
слънчеви лѣчи!

Асенъ Босевъ

И ЖИВОТНИТѢ ВЪ ОПАСНОСТЪ

Сегашната война, която се води съ незапомнена въ историята жестокостъ, застрашава не само живота на милиони хора, но така сѣщо и живота на множество рѣдки екземпляри: птици, риби и животни.

Въ Берлинската зоологическа градина, при започването на войната е билъ изпразненъ прочутиятъ аквариумъ, въ който сѣ се намирали риби, които не се срѣщатъ вече никѣде въ свѣта.

Въ Лондонската зоологическа градина, която се славѣ съ сбирка, отъ най-рѣдки животни, сѣ били унищожени, миналата година, пакъ при започване на войната, змии, лъвовѣ, тигри и маймуни. Управата на зоологическата градина се е страхувала, да не би въ случай, че паднатъ бомби въ градината, животнитѣ да излѣзатъ и да всѣятъ страхъ между населението.

Маймуната, която виждате на тази снимка, е била уловена въ страшнитѣ гори на островъ Борнео. Тя се храни съ банани, кокосови орѣхи и портокали, и макаръ че храната ѝ е строго вегетарианска, физическата ѝ сила е много голѣма.

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ е подъ печатъ и ще се изпрати само на ония абонати и настоятели, които изплатятъ абонамента си ВЕДНАГА или най-късно до 15 декемврий т. г. Побързайте съ изплащането на абонамента, за да получите безплатната книжка-премия!

— Нѣма защо, драги професоре, — азъ винаги съ радостъ помагамъ на другитѣ, когато не съмъ заетъ.

Наскоро следъ това, всички деца отъ съседнитѣ кѣщи започнаха да ходятъ почти всѣки денъ въ кѣщата на професоръ Блобски, защото той ги учеше на различни игри и имъ правяше очарователни приказки. Сега той бѣше щастливъ и доволенъ, благодаренъ на Човѣка отъ луната за съвета, който му даде.

Ж. С. Берклей

Важно за единичнитѣ абонати

Този брой изпращаме на всички миналогодишни абонати, които получаватъ вестника направо въ кѣщи, заедно съ една вноснѣ бележка за изпращане абонамента по чековата ни смѣтка.

Вториятъ брой ще се изпрати само на тѣзи, които сѣ си изплатили абонамента. На неплатилитѣ вестникътъ ще се спре.

Изплатете си веднага абонамента, за да получавате и за напредъ в. „Славейче“!

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

Жулъ Вернь

Роденъ е презъ 1828 година въ гр. Нантъ, Франция, а е починалъ презъ 1905 година въ гр. Амьенъ.

Жулъ Вернь става известенъ свѣтовенъ писателъ още презъ миналото столѣтие, защото въ своитѣ увлѣкателни романи той описва разни научни открития, които въ миналото столѣтие не съществуваша, а днесъ благодарение на него, ученитѣ ги направиха достѣпни за всички. Той е написалъ романитѣ: „Децата на капитанъ Грантъ“, „Пътюване до центъра на земята“, „20.000 мерила подъ водата“, „Тайнствениятъ островъ“, „Пътюване около свѣта за 80 дни“, „5 седмици съ балонъ“, „Михаилъ Строговъ“ и др. Почти всички негови романи сѣ преведени на български.

Въ този брой на в. „Славейче“ започваме да печатаме една преработка на романа „Тайнствениятъ островъ“, въ който Жулъ Вернь описва преживяванията на четирма мъже, едно момче и едно куче, попаднали случайно на този островъ.

УТРО

Вънъ на двора,
предъ обора,
пѣтлю кукурига: —
Чувате ли добри хора,
стига спакте, стига.

Ето вече,
отъ далече,
слънцето пристига.
— Хей, дечица, мама рече,
стига спакте, стига.

Вижте, ето,
къмъ небето,
славей се издига.
Децата викатъ по полето: —
Стига спакте, стига.

Изъ гората,
въ планината,
ручей вѣрва вдига, —
пѣе пѣсенъ на цвѣтата: —
Стига спакте, стига.

Славчо Ангеловъ

ПѢСНИ СЛАДКИ

Севернякътъ листи мѣта
по долини и полета,
а децата пакъ засмѣни,
въ пѣстри, китени премѣни,
къмъ школото на редици,
заловени за рѣчици,
бързатъ съ книжки и тетрадки
да научатъ пѣсни сладки.

Цанко Н. Цанковъ

Йорданъ Йовковъ

УЧИТЕЛИ!

Редакцията на вестникъ „Славейче“ и тази година разчита пакъ на Вашето ценно сътрудничество при разпространението, отъ което единствено зависи преуспѣването на вестника. Направете всичко възможно за едно по-широко пласиране на вестника между децата! Нека всѣко българско дете стане абонатъ на в-къ „Славейче“! Абонаментътъ отъ 10 лева годишно момѣ да се плати и отъ най-бедното дете. Записвайте нови абонати. Доканете, че цените нашето дѣло!

жеше да иде при него, когато поискана. Навикъ стана на Вълкадина да стане сутринъ, да подкара предъ себе си кравата, за да я пасе — колкото да се намира на работа — да излѣзе надъ селото и да се изкачи на баира. Тамъ имаше единъ голѣмъ старъ брѣстъ и, докато кравата пасѣше около, той седѣше подъ брѣста облегнатъ на дънера му, и гледаше отиващъ границата. Двамата му покойни сина оставиха възрастни синове, тѣ работѣха, за тѣхъ той не мислѣше. Грижитѣ му сега бѣха за Милена. И както гледаше отиващъ границата, случваше се Миленъ и Милена да излѣ-

затъ на нива. Той ги познаваше по лицата, по вървежа, ако бѣха по-близо, по добитѣка — ако бѣха по-далечъ, и ги гледаше съ часове. Ако сѣ тѣхъ пѣкъ се случеше и нѣкое отъ децата имъ, една старческа милозлива усмивка стоеше на лицето му презъ всичкото време, докато ги гледаше. Между него и тѣхъ бѣше границата и по нея отъ време навреме минаваха чужди войници съ сини шинели и рогати шапки.

Единъ денъ селото настрѣхна отъ лоша вѣст: отсреща, въ селото дето живѣеше Миленъ, дошли жандарми, били, изтезавали, следъ туй вързали

мжкетъ и ги откарвали навѣтре. Съ голѣма мъжа Вълкадинъ мина границата и намѣри Милена. Когато го извадиха отъ затвора, колкото да го види, сърдцето на стария плувна въ кръвъ: тозъ ли е синъ му? Съ потъмнѣло лице, съ хлѣтнали очи, съ запечена кръвъ по челото и по странитѣ. Погледна го, потопа очи въ земята и — ни дума.

— Кажѣ ми, Милене, кажѣ ми, сине, ако не си направилъ нищо, ако си правъ, друга царщина е тукъ, но ще ходя, ще харча, хапката отъ устата си ще дамъ, ще те отърва.

— Не — кай — тейко. Нищо не съмъ направилъ. Сма-

заха ме, взеха ми здравето. Да мога само да мина отиващъ и тамъ да умра.

Когато си мислѣше всичко туй — а то бѣше всѣки денъ — Вълкадинъ стоеше както по-рано подъ брѣста и гледаше презъ границата. Милена го нѣмаше вече — нѣма ли да се мѣрне нейде изъ кѣра единъ бѣлъ и единъ червенъ конь и до тѣхъ — нѣма ли да види Милена — и децата ѝ. Но въ кѣра нивитѣ бѣха изкласили и хора нѣмаше. Само едни зелени жита и въ тѣхъ нацѣфтѣлъ много, много макъ, аленъ като кръвъ.